

ที่ มท ๐๓๐๗.๒/๐๔๔๖๖

กระทรวงมหาดไทย

ถนนอัษฎางค์ กทม. ๑๐๒๐๐

พฤศจิกายน ๒๕๕๔

เรื่อง การพิจารณาให้ความเห็นในสำนวนคดีอาญาของผู้ว่าราชการจังหวัด

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัด ทุกจังหวัด (ยกเว้นจังหวัดตาก)

สิ่งที่ส่งมาด้วย สรุปการพิจารณาให้ความเห็นแย้งในการสั่งคดีของผู้ว่าราชการจังหวัด จำนวน ๑ ชุด

ด้วยกระทรวงมหาดไทยได้รับรายงานการปฏิบัติงานเกี่ยวกับการพิจารณาให้ความเห็นในสำนวนคดีอาญาที่พนักงานอัยการมีคำสั่งไม่ฟ้องคดี ของผู้ว่าราชการจังหวัดตาก ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๔๕ ในคดีกล่าวหานายบุญส่ง โกอินตะ ฐานยึดถือ ครอบครอง ทำประโยชน์ หรืออาศัยอยู่ในที่ดินก่อสร้าง แผ้วถาง หรือกระทำด้วยประการใด ๆ อันเป็นการเสื่อมเสียแก่สภาพป่าสงวนแห่งชาติ และเข้าไปยึดถือ ครอบครอง ก่อสร้าง ที่ดินของรัฐซึ่งเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินที่ใช้เพื่อประโยชน์ของแผ่นดินโดยเฉพาะ โดยมิได้มีสิทธิครอบครองและมิได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ โดยข้อเท็จจริงสรุปความว่า ผู้ต้องหาได้บุกรุกเข้าไปในพื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติ มีการสร้างเพิงพักชั่วคราว คอกเลี้ยงวัว และนำฝูงวัวเข้าไปเลี้ยง ปลัดอำเภอ ได้มีหนังสือถึงผู้ต้องหาให้รื้อถอนสิ่งปลูกสร้างดังกล่าวออกไปภายใน ๙๐ วัน แต่ผู้ต้องหาเพิกเฉย ปลัดอำเภอจึงได้เข้าร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน พนักงานสอบสวนเห็นว่าบริเวณที่เกิดเหตุเป็นป่าเสื่อมโทรมอยู่ในเขตป่าสงวนแห่งชาติ มีราษฎรหลายรายเข้าไปใช้เป็นที่เลี้ยงวัว ต่อมาบริเวณดังกล่าวกรมป่าไม้อนุญาตให้กรมการปกครองใช้เป็นที่ตั้งศูนย์ราชการ อำเภอวังเจ้าจึงมีหนังสือแจ้งให้ผู้ต้องหาออกไปจากพื้นที่ แต่ผู้ต้องหาแจ้งว่ายังหาพื้นที่เลี้ยงวัวไม่ได้จึงขอใช้พื้นที่ดังกล่าวต่อไปจนกว่าจะมีการตั้งสถานที่ราชการ และต่อมาผู้ต้องหาไม่ได้ทำการเลี้ยงวัวจึงได้รื้อถอนคอกวัวออกไป เห็นว่าผู้ต้องหาไม่ได้มีเจตนาจะยึดถือครอบครองพื้นที่ซึ่งเป็นเขตป่าสงวนแห่งชาติ จึงเห็นควรสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหา พนักงานอัยการเห็นว่าที่เกิดเหตุเป็นที่ดินเขตป่าสงวนแห่งชาติชนิดป่าเสื่อมโทรม ซึ่งผู้ต้องหาได้นำวัวไปเลี้ยงตั้งแต่ประมาณปี ๒๕๓๙ และได้มีการเสียภาษีบำรุงท้องที่ (ภบท.๕) ต่อมาปี ๒๕๔๒ ได้มีการสำรวจพื้นที่เพื่อใช้ประโยชน์ของส่วนราชการและตั้งเป็นกิ่งอำเภอวังเจ้า การสำรวจพบว่าที่เกิดเหตุอยู่ในเขตป่าสงวนแห่งชาติจริง เจ้าหน้าที่จึงได้ติดต่อเรียกผู้ต้องหามาและแจ้งให้ทราบว่าที่ดินดังกล่าวเป็นเขตป่าสงวนแห่งชาติ และได้มีการสงวนไว้ใช้ประโยชน์ของทางราชการกิ่งอำเภอวังเจ้า ซึ่งผู้ต้องหาก็รับทราบโดยแจ้งว่าตนเองเข้าใจว่าเป็นเขตป่าเสื่อมโทรม เมื่อทราบว่าหน่วยราชการต้องการจะใช้ประโยชน์ก็ไม่ได้แย้ง แต่ขอเวลาในการดำเนินการขายวัวซึ่งมีจำนวนมาก และพร้อมที่จะรื้อถอนคืนที่ดินให้แก่รัฐต่อไป อีกทั้งไม่ปรากฏว่าพื้นที่ดังกล่าวได้รับความเสียหายแต่อย่างใด จึงเห็นว่าผู้ต้องหาไม่ได้มีเจตนายึดถือครอบครองหรือทำลายเขตป่าสงวนแห่งชาติ คดีมีพยานหลักฐานอ่อน จึงสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหา

ผู้ว่าราชการจังหวัดตากพิจารณาเห็นว่า ข้อเท็จจริงรับฟังได้เป็นที่ยุติว่าบริเวณที่เกิดเหตุเป็นเขตป่าสงวนแห่งชาติ ซึ่งการกำหนดเขตป่าสงวนแห่งชาติดังกล่าวได้ออกเป็นกฎกระทรวงและประกาศในราชกิจจานุเบกษา ทั้งได้มีการปิดประกาศให้ประชาชนทั่วไปได้ทราบแล้ว กรณีจึงต้องถือว่าผู้ต้องหาได้ทราบว่าเป็นบริเวณที่เกิดเหตุเป็นเขตป่าสงวนแห่งชาติ การที่ผู้ต้องหาได้เข้าไปทำการบุกรุก ยึดถือ ครอบครองที่ดินดังกล่าว แม้จะได้มีการเสียภาษีบำรุงท้องที่ ก็ไม่อาจทำให้ผู้ต้องหาได้กรรมสิทธิ์ในที่ดินดังกล่าว หรือการที่ผู้ต้องหาได้มีหนังสือถึงอำเภอวังเจ้า

/ เมื่อปี...

เมื่อปี ๒๕๕๗ เพื่อขอขยายเวลาในการเลี้ยงวัวในพื้นที่ดังกล่าวไปจนกว่าจะหาพื้นที่สำหรับเลี้ยงวัวใหม่ได้ โดยผู้ต้องหาได้รื้อถอนสิ่งปลูกสร้างออกไปเมื่อวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๕๒ ซึ่งถือเป็นระยะเวลาที่เกินสมควรสำหรับการหาพื้นที่เลี้ยงวัวจำนวน ๔๒ ตัว และเป็นการรื้อถอนภายหลังที่เจ้าหน้าที่ของรัฐได้มีการร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนเพื่อดำเนินคดีกับผู้ต้องหาแล้ว หากเป็นการรื้อถอนด้วยความสมัครใจของผู้ต้องหาแต่อย่างใด กรณีจึงเชื่อได้ว่าผู้ต้องหาไม่เจตนาที่จะเข้าไปบุกรุก ยึดถือ ครอบครองที่ดินที่พิพาทเพื่อให้เป็นของตน คำให้การของผู้ต้องหาจึงไม่อาจรับฟังเพื่อหักล้างข้อเท็จจริงที่ปรากฏได้ คดีมีพยานหลักฐานพอพ้อง จึงมีความเห็นควรสั่งฟ้องผู้ต้องหาถึงความเห็นของพนักงานอัยการ โดยอัยการสูงสุดได้มีคำวินิจฉัยชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาตามฐานความผิดข้างต้นแล้ว

กระทรวงมหาดไทยพิจารณาแล้วเห็นว่า การปฏิบัติงานเกี่ยวกับการพิจารณาให้ความเห็นแย้งของผู้ว่าราชการจังหวัดตากในสำนวนคดีอาญาดังกล่าว แสดงให้เห็นถึงขีดความสามารถในการปฏิบัติงานและบทบาทหน้าที่ของฝ่ายปกครองในการอำนวยความสะดวกเป็นธรรมในกระบวนการยุติธรรม และสามารถใช้เป็นกรณีศึกษาสำหรับจังหวัดต่าง ๆ ในการปฏิบัติงานเกี่ยวกับการพิจารณาให้ความเห็นในสำนวนคดีอาญาที่พนักงานอัยการมีคำสั่งไม่ฟ้องคดี ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕๕

จึงเรียนมาเพื่อทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายพระนาย สุวรรณรัฐ)

ปลัดกระทรวงมหาดไทย

กรมการปกครอง

สำนักการสอบสวนและนิติการ

โทร./โทรสาร ๐-๒๓๕๖-๙๕๕๗

สรุปการพิจารณาให้ความเห็นแย้งในการสละคดีของผู้ว่าราชการจังหวัด

ข้อหา ฐานยึดถือ ครอบครอง ทำประโยชน์ หรืออาศัยอยู่ในที่ดิน ก่อสร้าง แผ้วถาง หรือกระทำด้วยประการใด ๆ อันเป็นการเสื่อมเสียแก่สภาพป่าสงวนแห่งชาติ และเข้าไปยึดถือ ครอบครอง ก่อสร้าง ที่ดินของรัฐซึ่งเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินที่ใช้เพื่อประโยชน์ของแผ่นดินโดยเฉพาะ โดยมีได้มีสิทธิครอบครองและมิได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ ตามพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๐๗ และประมวลกฎหมายที่ดิน

ผู้พิจารณาให้ความเห็นแย้ง นายสามารถ ลอยฟ้า ผู้ว่าราชการจังหวัดตาก
นิติกรผู้ตรวจสำนวน น.ส.พีชานิกา ตาอ้าย นิติกร

.....

๑. สรุปข้อเท็จจริงในสำนวนได้ความว่าผู้ต้องหาได้บุกรุกเข้าไปในพื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติ ป่าประดางและป่าวังเจ้า ต.เชียงทอง อ.วังเจ้า จ.ตาก เมื่อปี ๒๕๔๔ มีการสร้างเพิงพักชั่วคราว คอกเลี้ยงวัว และนำฝูงวัวเข้าไปเลี้ยง ปลัดอำเภอวังเจ้าได้มีหนังสือถึงผู้ต้องหาให้รื้อถอนสิ่งปลูกสร้างดังกล่าวออกไปภายใน ๙๐ วัน แต่ผู้ต้องหาเพิกเฉย ปลัดอำเภอจึงได้เข้าร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน พนักงานสอบสวนรับฟังข้อเท็จจริงได้ความว่า บริเวณที่เกิดเหตุเป็นป่าเสื่อมโทรมอยู่ในเขตป่าสงวนแห่งชาติ มีราษฎรหลายรายเข้าไปใช้เป็นที่เลี้ยงวัว ต่อมาบริเวณดังกล่าวกรมป่าไม้อนุญาตให้กรมการปกครองใช้เป็นที่ตั้งศูนย์ราชการ อำเภอวังเจ้าจึงมีหนังสือแจ้งให้ผู้ต้องหาออกไปจากพื้นที่ แต่ผู้ต้องหาแจ้งว่ายังหาพื้นที่เลี้ยงวัวไม่ได้จึงขอใช้พื้นที่ดังกล่าวต่อไปจนกว่าจะมีการตั้งสถานที่ราชการ และต่อมาผู้ต้องหาไม่ได้ทำการเลี้ยงวัวจึงได้รื้อถอนคอกวัวออกมาและไม่ได้เข้าไปใช้ประโยชน์ในพื้นที่ดังกล่าว พนักงานสอบสวนเห็นว่าการที่ผู้ต้องหาเข้าไปอาศัยพื้นที่ที่เกิดเหตุเลี้ยงวัวและสร้างเพิงพัก มิได้มีเจตนาจะยึดถือครอบครองพื้นที่ซึ่งเป็นเขตป่าสงวนแห่งชาติ ในขณะที่ยังไม่มีการอนุญาตให้เป็นสถานที่ราชการ และต่อมาได้ออกไป ถือได้ว่ายังไม่เจตนาที่จะบุกรุกยึดถือครอบครองที่ดินป่าสงวนแห่งชาติเป็นของตนเอง คดีมีพยานหลักฐานไม่พอพ้องจึงมีความเห็นควรสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหา

๒. พนักงานอัยการพิจารณาเห็นว่าข้อเท็จจริงเป็นที่ยุติว่าที่เกิดเหตุมีเนื้อที่ประมาณ ๒ งาน ๖๐ ตารางวา เป็นที่ดินเขตป่าสงวนแห่งชาติชนิดป่าเสื่อมโทรม ซึ่งผู้ต้องหาได้นำวัวไปเลี้ยงตั้งแต่ประมาณปี ๒๕๓๙ และได้มีการเสียภาษีบำรุงท้องที่ (ภบท.๕) ต่อมาปี ๒๕๔๒ ได้มีการสำรวจพื้นที่เพื่อใช้ประโยชน์ของส่วนราชการ และตั้งเป็นกิ่งอำเภอวังเจ้า ภายหลังการสำรวจปรากฏว่าที่ดินที่ผู้ต้องหานำวัวไปเลี้ยงและปลูกเพิงพักพร้อมล้อมรั้วกันวัวออก อยู่ในเขตป่าสงวนแห่งชาติจริง เจ้าหน้าที่จึงได้ติดต่อเรียกผู้ต้องหามาให้การและแจ้งให้ทราบว่าที่ดินดังกล่าวเป็นเขตป่าสงวนแห่งชาติ และได้มีการสงวนไว้ใช้ประโยชน์ของทางราชการกิ่งอำเภอวังเจ้า ซึ่งผู้ต้องหาได้รับทราบโดยแจ้งว่าตนเองเข้าใจว่าเป็นเขตป่าเสื่อมโทรม เมื่อทราบว่าหน่วยราชการต้องการจะใช้ประโยชน์ก็ไม่ได้แย้งหรือโต้เถียงกรรมสิทธิ์หรือสิทธิครอบครองแต่อย่างใด เพียงแต่ขอเวลาในการดำเนินการขายวัวซึ่งมีจำนวนมาก และพร้อมที่จะรื้อถอนคืนที่ดินให้แก่รัฐต่อไป แสดงว่าผู้ต้องหาไม่ได้มีเจตนาแย่งพื้นที่ครอบครองแต่ประการใด อีกทั้งไม่ปรากฏว่าพื้นที่ดังกล่าวได้รับความเสียหายแต่อย่างใด จึงเห็นว่าผู้ต้องหาไม่ได้มีเจตนายึดถือครอบครองหรือทำลายเขตป่าสงวนแห่งชาติ คดีมีพยานหลักฐานอ่อน จึงสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหา

๓. ผู้ว่าราชการจังหวัดตากพิจารณาเห็นว่า ข้อเท็จจริงรับฟังได้เป็นที่ยุติว่าบริเวณที่เกิดเหตุเป็นเขตป่าสงวนแห่งชาติป่าแม่สลิค - โป่งแดง ซึ่งการกำหนดเขตป่าสงวนแห่งชาติดังกล่าวได้ออกเป็นกฎกระทรวงและประกาศในราชกิจจานุเบกษา ทั้งได้มีการปิดประกาศให้ประชาชนทั่วไปได้ทราบแล้ว กรณีจึงต้องถือว่าผู้ต้องหาได้ทราบว่าบริเวณที่เกิดเหตุเป็นเขตป่าสงวนแห่งชาติ ดังนั้น การที่ผู้ต้องหาได้เข้าไปทำการบุกรุก ยึดถือครอบครองที่ดินดังกล่าว แม้จะได้มีการเสียภาษีบำรุงท้องที่ ก็มิอาจทำให้ผู้ต้องหาได้กรรมสิทธิ์ในที่ดินดังกล่าว หรือการที่ผู้ต้องหาได้มีหนังสือถึงอำเภอวังเจ้าเมื่อปี ๒๕๔๗ เพื่อขอขยายเวลาในการเลี้ยงวัวในพื้นที่ดังกล่าวไปจนกว่าจะ

หาพื้นที่สำหรับเลี้ยงวัวใหม่ได้ โดยในห้วงระยะเวลาหลังจากนั้นอำเภอวังเจ้าหรือเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานของรัฐอื่น ๆ ได้มีหนังสือแจ้งให้ผู้ต้องหาออกไปจากพื้นที่ตลอดมา โดยผู้ต้องหาได้รื้อถอนสิ่งปลูกสร้างออกไปเมื่อวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๕๒ ซึ่งถือเป็นระยะเวลาที่เกินสมควรสำหรับการหาพื้นที่เลี้ยงวัวจำนวน ๔๒ ตัว และเป็นการรื้อถอนภายหลังที่เจ้าหน้าที่ของรัฐได้มีการร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนเพื่อดำเนินคดีกับผู้ต้องหาแล้ว หาเป็นการรื้อถอนด้วยความสมัครใจของผู้ต้องหาแต่อย่างใด กรณีจึงเชื่อได้ว่าผู้ต้องหาไม่เจตนาที่จะเข้าไปบุกรุก ยึดถือครอบครองที่ดินที่พิพาทเพื่อให้เป็นของตน คำให้การของผู้ต้องหาจึงไม่อาจรับฟังเพื่อหักล้างข้อเท็จจริงที่ปรากฏได้คดีมีพยานหลักฐานพอพ้อง จึงมีความเห็นควรสั่งฟ้องผู้ต้องหาแย้งความเห็นของพนักงานอัยการ

๔. อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ววินิจฉัยชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาฐานยึดถือ ครอบครอง ทำประโยชน์ หรืออาศัยอยู่ในที่ดิน ก่อสร้าง แผ้วถาง หรือกระทำด้วยประการใด ๆ อันเป็นการเสื่อมเสียแก่สภาพป่าสงวนแห่งชาติ และเข้าไปยึดถือ ครอบครอง ก่อสร้าง ที่ดินของรัฐซึ่งเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินที่ใช้เพื่อประโยชน์ของแผ่นดินโดยเฉพาะ โดยมีได้มีสิทธิครอบครองและมิได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ ตามพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๐๗ มาตรา ๔, ๖, ๑๔, ๓๑ ประมวลกฎหมายที่ดิน มาตรา ๙ (๑), ๑๐๘ ทวิ และประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๙๖ ลงวันที่ ๒๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๕ ข้อ ๑๑

.....

ส่วนอำนาจความเป็นธรรม
สำนักการสอบสวนและนิติการ
กรมการปกครอง

พฤศจิกายน ๒๕๕๕

เรื่อง การพิจารณาให้ความเห็นในส่วนวนคดีอาญาของผู้ว่าราชการจังหวัด

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัด ทุกจังหวัด (ยกเว้นจังหวัดตาก)

สิ่งที่ส่งมาด้วย สรุปการพิจารณาให้ความเห็นแย้งในการสั่งคดีของผู้ว่าราชการจังหวัด จำนวน ๑ ชุด

ด้วยกระทรวงมหาดไทยได้รับรายงานการปฏิบัติงานเกี่ยวกับการพิจารณาให้ความเห็นในส่วนวนคดีอาญาที่พนักงานอัยการมีคำสั่งไม่ฟ้องคดี ของผู้ว่าราชการจังหวัดตาก ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๔๕ ในคดีกล่าวหานายบุญส่ง โกอินตะ ฐานยึดถือ ครอบครอง ทำประโยชน์ หรืออาศัยอยู่ในที่ดินก่อสร้าง แผ้วถาง หรือกระทำด้วยประการใด ๆ อันเป็นการเสื่อมเสียแก่สภาพป่าสงวนแห่งชาติ และเข้าไปยึดถือ ครอบครอง ก่อสร้าง ที่ดินของรัฐซึ่งเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินที่ใช้เพื่อประโยชน์ของแผ่นดินโดยเฉพาะ โดยมีสิทธิครอบครองและมีได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ โดยข้อเท็จจริงสรุปความว่า ผู้ต้องหาได้บุกรุกเข้าไปในพื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติ มีการสร้างเพิงพักชั่วคราว คอกเลี้ยงวัว และนำฝูงวัวเข้าไปเลี้ยง ปลัดอำเภอ ได้มีหนังสือถึงผู้ต้องหาให้รื้อถอนสิ่งปลูกสร้างดังกล่าวออกไปภายใน ๙๐ วัน แต่ผู้ต้องหาเพิกเฉย ปลัดอำเภอจึงได้เข้าร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน พนักงานสอบสวนเห็นว่าบริเวณที่เกิดเหตุเป็นป่าเสื่อมโทรมอยู่ในเขตป่าสงวนแห่งชาติ มีราษฎรหลายรายเข้าไปใช้เป็นที่เลี้ยงวัว ต่อมาบริเวณดังกล่าวกรมป่าไม้อนุญาตให้กรมการปกครองใช้เป็นที่ตั้งศูนย์ราชการ อำเภอวังเจ้าจึงมีหนังสือแจ้งให้ผู้ต้องหาออกไปจากพื้นที่ แต่ผู้ต้องหาแจ้งว่ายังหาพื้นที่เลี้ยงวัวไม่ได้จึงขอใช้พื้นที่ดังกล่าวต่อไปจนกว่าจะมีการตั้งสถานที่ราชการ และต่อมาผู้ต้องหาไม่ได้ทำการเลี้ยงวัวจึงได้รื้อถอนคอกวัวออกไป เห็นว่าผู้ต้องหาไม่ได้มีเจตนาจะยึดถือครอบครองพื้นที่ซึ่งเป็นเขตป่าสงวนแห่งชาติ จึงเห็นควรสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหา พนักงานอัยการเห็นว่าที่เกิดเหตุเป็นที่ดินเขตป่าสงวนแห่งชาติชนิดป่าเสื่อมโทรม ซึ่งผู้ต้องหาได้นำวัวไปเลี้ยงตั้งแต่ประมาณปี ๒๕๓๙ และได้มีการเสียภาษีบำรุงท้องที่ (ภบท.๕) ต่อมาปี ๒๕๔๒ ได้มีการสำรวจพื้นที่เพื่อใช้ประโยชน์ของส่วนราชการและตั้งเป็นกิ่งอำเภอวังเจ้า การสำรวจพบว่าที่เกิดเหตุอยู่ในเขตป่าสงวนแห่งชาติจริง เจ้าหน้าที่จึงได้ติดต่อเรียกผู้ต้องหามาและแจ้งให้ทราบว่าเป็นเขตป่าสงวนแห่งชาติ และได้มีการสงวนไว้ใช้ประโยชน์ของทางราชการกิ่งอำเภอวังเจ้า ซึ่งผู้ต้องหากับทราบโดยแจ้งว่าตนเองเข้าใจว่าเป็นเขตป่าเสื่อมโทรม เมื่อทราบว่าหน่วยราชการต้องการจะใช้ประโยชน์ก็ไม่ได้แย้ง แต่ขอเวลาในการดำเนินการขายวัวซึ่งมีจำนวนมาก และพร้อมที่จะรื้อถอนคืนที่ดินให้แก่รัฐต่อไป อีกทั้งไม่ปรากฏว่าพื้นที่ดังกล่าวได้รับความเสียหายแต่อย่างใด จึงเห็นว่าผู้ต้องหาไม่ได้มีเจตนายึดถือครอบครองหรือทำลายเขตป่าสงวนแห่งชาติ คดีมีพยานหลักฐานอ่อน จึงสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหา

ผู้ว่าราชการจังหวัดตากพิจารณาเห็นว่า ข้อเท็จจริงรับฟังได้เป็นที่ยุติว่าบริเวณที่เกิดเหตุเป็นเขตป่าสงวนแห่งชาติ ซึ่งการกำหนดเขตป่าสงวนแห่งชาติดังกล่าวได้ออกเป็นกฎกระทรวงและประกาศในราชกิจจานุเบกษา ทั้งได้มีการปิดประกาศให้ประชาชนทั่วไปได้ทราบแล้ว กรณีจึงต้องถือว่าผู้ต้องหาได้ทราบว่าเป็นเขตป่าสงวนแห่งชาติ การที่ผู้ต้องหาได้เข้าไปทำการบุกรุก ยึดถือ ครอบครองที่ดินดังกล่าว แม้จะได้มีการเสียภาษีบำรุงท้องที่ ก็ไม่อาจทำให้ผู้ต้องหาได้กรรมสิทธิ์ในที่ดินดังกล่าว หรือการที่ผู้ต้องหาได้มีหนังสือถึงอำเภอวังเจ้า

ที่ มท ๐๓๐๗.๒/๑๑๕๑๕

กระทรวงมหาดไทย
ถนนอัษฎางค์ กทม. ๑๐๒๐๐

๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๔

เรื่อง การพิจารณาให้ความเห็นในสำนวนคดีอาญาของผู้ว่าราชการจังหวัด

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัดตาก

อ้างถึง หนังสือจังหวัดตาก ที่ ตก ๐๐๑๗.๑/๑๕๒๕๖ ลงวันที่ ๑๒ กันยายน ๒๕๕๔

ตามที่จังหวัดตากได้รายงานการปฏิบัติงานกรณีผู้ว่าราชการจังหวัดตากมีความเห็นแย้งคำสั่งไม่ฟ้องคดีของพนักงานอัยการ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๔๕ ในคดีกล่าวหานายบุญส่ง โกอินตะ ฐานยึดถือ ครอบครอง ทำประโยชน์ หรืออาศัยอยู่ในที่ดิน ก่อสร้าง แผ้วถาง หรือกระทำด้วยประการใด ๆ อันเป็นการเสื่อมเสียแก่สภาพป่าสงวนแห่งชาติ และเข้าไปยึดถือ ครอบครอง ก่อสร้าง ที่ดินของรัฐซึ่งเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินที่ใช้เพื่อประโยชน์ของแผ่นดินโดยเฉพาะ โดยมีได้มีสิทธิครอบครองและมิได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ ซึ่งอัยการสูงสุดได้มีคำวินิจฉัยชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาแล้ว นั้น

กระทรวงมหาดไทยพิจารณาแล้วเห็นว่า การปฏิบัติงานเกี่ยวกับการพิจารณาให้ความเห็นแย้งของผู้ว่าราชการจังหวัดตากในสำนวนคดีอาญาดังกล่าว แสดงให้เห็นถึงขีดความสามารถในการปฏิบัติงานและบทบาทหน้าที่ของฝ่ายปกครองในการอำนวยความสะดวกเป็นธรรมในกระบวนการยุติธรรม และสามารถใช้เป็นกรณีศึกษาสำหรับจังหวัดต่าง ๆ ในการปฏิบัติงานเกี่ยวกับการพิจารณาให้ความเห็นในสำนวนคดีอาญาที่พนักงานอัยการมีคำสั่งไม่ฟ้องคดี ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๔๕ ซึ่งกระทรวงมหาดไทยได้แจ้งเวียนให้จังหวัดอื่น ๆ ทราบด้วยแล้ว และขอชมเชยในผลการปฏิบัติงานของจังหวัดตากดังกล่าว ทั้งนี้ ขอให้จังหวัดติดตามผลการพิจารณาคดีดังกล่าว และแจ้งผลให้กระทรวงมหาดไทยทราบด้วย

จึงเรียนมาเพื่อทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายพระนาย สุวรรณรัฐ)
ปลัดกระทรวงมหาดไทย

กรมการปกครอง
สำนักการสอบสวนและนิติการ
โทร./โทรสาร ๐-๒๓๕๖-๙๕๕๗

๑๐ มี.ค. ๒๕๕๕
รอง.อปค. ๑๗ ก.ย. ๕๔
ว.ค.ท.พ.อ.สน.ส.ก. ๒๖ ก.ย. ๕๔
ผอ.สอช.
หน.ก.
นิติกร.
พิมพ์ทาน